

[Justitsministeren.]

der er problemet i forbindelse med denne undersøgelse, er jo, om de beredskabsmæssige og økonomiske hensyn, der lå bag oprettelsen i sin tid af de producerende virksomheder, stadig er til stede. Herom må man vel sige, at den militærtekniske udvikling nu kræver et mere kompliceret udstyr end tidligere, og man må vel bekende, at det danske forsvars behov for dette komplicerede udstyr er relativt beskedent; derfor må det spørgsmål rejse sig, om en fremstilling på egne virksomheder er hensigtsmæssig. Jeg vil gerne tilføje, at det efter rationaliseringen tilbageværende produktionsapparat vil blive moderniseret og tilpasset de foreliggende tekniske muligheder og værnenes aktuelle behov.

I anledning af det ærede medlems udtalte frygt for afhængighed af et enkelt firma vil jeg gerne oplyse, at en sådan fare formentlig ikke foreligger i praksis; dels kan flere danske virksomheder komme i betragtning, dels vil der altid, når ordre foreligger, indkomme et betydeligt antal tilbud fra udlandet. Må jeg specielt om ammunitions køb give følgende oplysninger: krigsmaterielforvaltningen har oplyst om ordregivningen, at man i perioden fra 1957-58 til 1961-62 til ammunitionsarsenalet har afgivet ordre på ammunition for 94 mill. kr., medens man har afgivet ordre for 17 mill. kr. til andre virksomheder. Heraf drejer de 8,4 mill. kr. sig om panserværnsraketter, der ikke fremstilles på ammunitionsarsenalet. Resten er i det væsentlige indkøbt i udlandet, dels fordi denne ammunition ikke uden store bekostninger kan fremstilles af ammunitionsarsenalet, dels fordi man ønskede at opnå visse licensrettigheder.

Med hensyn til flyvevåbenets indkøb vil jeg gerne oplyse, at dette i finansårene fra 1958-59 til indeværende finansår har afgivet ordrer på 21½ mill. kr., hvoraf de 2,7 mill. kr. er gået til ammunitionsarsenalet, medens for 3½ mill. kr. ordrer er gået til andre danske virksomheder. Resten er indkøbt i udlandet, næsten udelukkende øvelsesraketter.

Med hensyn til søværnet har dette siden efteråret 1958 indkøbt for 9,1 mill. kr. fra ammunitionsarsenalet og for ca. 400 000 kr. fra andre virksomheder i indland og udland.

Må jeg endelig i forbindelse med den

nævnte artikel i Aktuelt sige, at når det i denne artikel hedder, at en forventet ammunitionsordre til arsenalet udebliver, idet rygterne fortæller, at et privat firma har fået dette arbejde, er det ikke rigtigt. Formentlig hentyder man til en ordre på øvelsesammunition til flyvevåbenet; men herom er det oplyst, at fristen for afgivelse af tilbud, der er fastsat til begyndelsen af det nye år, jo endnu ikke er udløbet, og der er derfor ikke i forsvarsministeriet taget stilling til og har ej heller kunnet tages stilling til, hvor ordren skulle placeres.

Når det endelig i artiklen hedder, at størsteparten af det personale, der i dag er beskæftiget ved arsenalet, er arbejdere med mange års ansættelse, og at disse måske vil blive afskediget, vil jeg gerne oplyse, at den rationalisering, der gennemføres, jo ikke er så forfærdelig omfattende, og at det antal personer, der kan blive berørt deraf, ikke er større, end at man anser det for muligt at give dem beskæftigelse ved ammunitionsarsenalets øvrige værksteder eller eventuelt ved forsvarets krigsmaterielforvaltning.

Må jeg dernæst vende mig til min egen boldgade. Der har jeg alene et enkelt problem at diskutere med det ærede medlem hr. Vagn Bro. I forbindelse med en omtale af den bebudede hastighedsbegrænsning omkring jul gjorde det ærede medlem nogle bemærkninger. Jeg vil gerne sige, at hastighedsbegrænsningen indtræder ikke den 22., men den 21. december, og det er hensigten, at den skal ophøre den 3. januar. Det ærede medlem pegede på, at man i Sverige var gået videre, idet man dér lod hastighedsbegrænsningen gælde indtil den 8. januar, og bebrejdede mig her, synes jeg, en standhaftighed, det ærede medlem fandt mindre rationelt begrundet. Når jeg har valgt den 3. januar som afslutningsdato for eksperimentet, beror dette dels på, at så ophører skoleferien, men navnlig på, at en undersøgelse af ulykkestallene for de to foregående år kunne tyde på, at den 3. januar må være den rigtige dato efter danske forhold.

Men det væsentlige i det ærede medlems bemærkninger var jo en kritik af nogle synspunkter, der skulle være fremført af direktøren for Rådet for større Færdselssikkerhed, Ulrik Duurloo, som skulle have udtalt offentligt, at når vi nu fik denne hastigheds-